

De verbrande boom

Er was eens lang geleden een boom in het bos die er niet meer zo groen en levendig uitzag als de andere bomen. Hij zag eruit alsof de bliksem er eens ingeslagen en gestopt was met groeien - alsof iemand zijn takken tot stobben had afgesnoeid. De meeste bomen in het bos rondom hem, dachten dat hij dood was, omdat bomen nog lang kunnen blijven staan ook al leven ze niet meer. Maar dat klopte niet: want heel diep van binnen zat er leven in deze boom. Maar de boom wist niet meer hoe hij moest groeien en zich net als de andere bomen tot een prachtige boom moest ontwikkelen met bladeren. Dat kwam omdat hij door de bliksem geraakt was en ernstig verbrand was.

Soms is het zo, dat na zo'n blikseminslag of storm een boom in shock raakt en de wil opgeeft om te groeien en te leven en te zijn zoals de andere bomen.

Soms is het dan zo dat de shock, de blikseminslag of de stormen de boom doen geloven dat hij niet meer kan groeien en altijd zo moet blijven; dat hij er altijd verbrand, lelijk en doods moet uitzien.

Op een dag kwam een bever voorbij. Hij dacht dat de boom dood was en begon te knagen in de stam. "Hé, hallo!" riep de boom. Geschrokken keek de bever rond en riep uit: "Wie is daar? Wie praat er tegen mij?"

"Ik!" zei de boom. "Je doet me pijn! Stop met mij bijten!"

"Ik geloof mijn oren niet!" zei de bever. "Je leek zo levenloos. Je leek zo dood als een pier. Je ziet er verbrand en zielig uit. Nou, je takken zijn afgebroken en er zit geen enkel blad meer aan. Maar oké, ik ben een eerlijke bever en ik knaag geen levende bomen om, daar zou ik me rot bij voelen. Ik dacht alleen maar dat je dood was."

"Ik ben niet dood," zei de boom. "Ik ben niet eens ziek."

De bever bekeek hem verrast. "O, als je niet dood en niet ziek bent, hoe komt het dan dat je er zo slecht uitziet?"

Verdrietig zei de kleine boom: "Ik weet niet hoe ik groeien moet. Ik weet niet hoe ik blaadjes kan maken. Ik weet niet hoe ik er weer levend uit moet zien. Ik ben door zoveel blikseminslagen geraakt en er zijn zoveel stormen in mijn leven geweest, dat ik de kennis verloren ben hoe ik ondanks dat groeien kan."

De bever, die veel ervaring had met bomen, besloot te helpen en verklaarde dat zij eerst de verbrande uiteinden van de takken zou verwijderen. Ze klom in en uit de boom en knaagde net zolang aan de aangetaste delen tot ze allemaal verwijderd waren en nieuw leven weer kon gaan groeien.

De boom was verrast dat het eigenlijk bijna geen pijn deed.

Vervolgens vond de bever speciale vruchtbare mest voor bomen en strooide dit rondom de stam. Zij zorgde ervoor dat de boom alle nodige zonneschijn en regen kreeg.

Korte tijd later ontdekte de kleine boom dat hij WIST hoe hij moet groeien, dat hij WIST hoe hij zich moest ontwikkelen, dat hij WIST hoe hij er prachtig en vol groene blaadjes uit moest zien, precies zoals de andere bomen.

Hij begon nieuwe twijgjes te ontspruiten, ze te laten groeien en ontwikkelen en voor het eerst sinds lange tijd kon je niet meer zien dat de bliksem er ooit ingeslagen had of dat hij verbrand was.

De boom en de bever werden hierna dikke vrienden.

Omdat de bever de boom geholpen had zo mooi en gezond te worden, besloot de boom iets speciaals te doen voor de bever. Hij vroeg de bever een speciaal vriendschapsbord te knagen. Dit bord kwam voor de boom te staan, zodat iedereen die voorbij kwam zich zou realiseren hoeveel verschil een vertrouwde vriend kan maken in de weg die je leven gaat.

Nancy Davis, Ph.D.

©1988

2005 Vertaald door Ria Pasman, spelbegeleidster/speltherapeut